

Wezen en dan kan het niet volstaan met Art. 74 van het nieuwe Huishoudelijke Reglement, maar moet het wel degelijk omschreven zijn, wanneer en hoe er ondersteuning zal worden uitgekeerd en mag dat niet overgelaten worden aan de meer of mindere mildheid van een bepaalde commissie. Het deed mij genoegen, dat het eerlid van het Hoofdbestuur, Dr. C. J. VAILLANT, dat ook heeft gevoeld. Verder vraagt het Hoofdbestuur minstens f 2.50 per lid voor een fonds, hetzij tot bevordering der geneeskunst, hetzij tot verdediging van de belangen van den geneeskundigen stand (Art. 49bis); als dit voorstel aangenomen wordt, zal het vermoedelijk zijn wegens het tweede doel. En nu geloof ik, dat wij individueel moeten hopen van die f 7.50 per jaar nooit iets terug te zien, omdat het niet aangenaam is ondersteund te worden. Wanneer wij dus na 30 jaar niet hulpbehoevend zijn, of geen strijd gehad hebben, waarbij wij gesteund moeten worden, hebben wij meer dan f 200.— uitgegeven.

De Afdeling Rotterdam en O. vraagt meer nl. minstens f 35.— per jaar, maar dat geld keert terug en komt altijd weer in de handen van hem, die het gaf, of van zijn erven, daarvan gaat niets verloren, neen het vermeerdert zelfs en kan, wanneer gij jong sterft, uw betrekkingen dadelijk ten goede komen, niet als een ondersteuning, maar als een recht; f 35.— is het minimum, gij kunt U voor hooger bedrag verzekeren en alleen uit de winst die wij tezamen maken en waarvoor men niet in den zak behoeft te tasten, krijgt men wat het Hoofdbestuur voorstelt; want volgens den deskundige zou door een jaarlijksche premiebetaling van f 100.000 na aftrek van alles, uitkeeringen, onkosten, reserve, enz. nog f 5000 jaarlijks verdiend worden, alleen door samenwerking; dan kunnen ook de ziekelijke collega's hun leven verzekeren en zorgen voor hun familie, en dragen wij elkanders lasten en men weet, dat de nagelaten betrekkingen recht hebben op een bepaalde uitkeering, waarvoor men zelf heeft gezorgd.

Rotterdam, 5 April 1903.

Dr. A. SCHULD.

RECTIFICATIE.

Gisteren werd aan mij en waarschijnlijk aan alle Leden van de Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunde door den arts E. VAN DIEREN toegezonden een brochure, inhoudende drie voorstellen voor de Algemeene Vergadering.

Op blz. 19 wijst collega VAN DIEREN in een noot, mij beleefdelijk terecht, naar aanleiding van een foutieve opgave omtrent de resultaten van een boring op Norderney.

Ik erken die fout gemaakt te hebben, ofschoon ik volhoud dat zij op de juistheid der conclusies van mijn bedoelde opstellen geen invloed uitoefent.

Bij het schrijven van die opstellen herinnerde ik mij een citaat gevonden te hebben omtrent de boring op Norderney met betrekking tot zout- en zoet water.

Sedert kwam in mijn handen het *Journal für Gasbeleuchtung und Wasserversorgung* 44ste Jaargang, no. 44, dato 2 Nov. 1901. Daarin vond ik de oorspronkelijke voordracht van Bauret HERZBERG te Berlijn en zag daarin, da

de door mij genoemde „vele lagen die zout water bevatten” zich beperkten tot de geheel oppervlakkige laag, waar het zand en de planten zilt werden door verstuiwend zeewater, terwijl daaronder zoet water gevonden werd tot op ongeveer 65 M., van waar het water naar de diepte zouter wordt.

Ik moet echter verzet aantekenen tegen hetgeen de Heer VAN DIJREN in het laatste gedeelte van die noot beweert. Daar zegt de schrijver toch: „Op Norderney is de toestand dus net dezelfde, als in de Haagsche, Delftsche en de Amsterdamsche (unieke)duinen.

De resultaten van de boringen toch leeren ons, dat in de Amsterdamsche duinen kleilagen voorkomen.

Een dier kleilagen is op verschillende punten in die duinen op vrij constante diepte aangetroffen en mag dus wel als een eenigszins gelijkmatig verloopende en aaneengesloten kleilaag beschouwd worden.

Op grotere diepte werd zelfs een kleilaag van ongeveer 11 M. dikte aangetroffen.

Op Norderney vinden wij van kleilagen niets vermeld, hoogstens van 15 tot 17 M. een laag leemachtig zand, ongeveer 2 M. dik. De omstandigheden zijn dus niet gelijk.

Dat met de erkenning van de gemaakte fout, mijn conclusies geen gevaar loopen, moge blijken uit de resultaten van de boringen bij Sloten waar tusschen 2 dikke lagen met zout en brak water een machtige laag zand is, die zoet water voert met een minimum van 42 mgr. chloor per Liter.

Om evenwel bij de duingronden te blijven, vermeld ik hier nog dat Dr. LORIÉ¹⁾ mededeelt, dat bij een boring te IJmuiden op 37 M. — A. P. brak water werd aangetroffen en op 80 M. — A. P. wederom zoet.

Mijn conclusie is, dat dit ingewikkelde vraagstuk nog niet is opgelost en dat in het algemeen belang een zorgvuldige experimenteele studie van dit onderwerp dringend noodig is.

Abcoude, 7 April 1903.

Dr. H. P. KAPTEYN.

Zeer Geachte Redactie!

Naar aanleiding van het voorstel Rotterdam wilde ik gaarne een enkele opmerking in het midden brengen. Ik zou vreezen dat de aanneming van een dergelijk voorstel het gevolg zou hebben, dat het ledental der Maatschappij zou dalen en misschien niet onbelangrijk.

En wel hierom: bij al wat tot nu toe over de quaestie is geschreven, is één ding m. i. te veel uit het oog verloren, dat een deel en vermoedelijk een groot deel van onze medici reeds bij de een of andere maatschappij verzekerd is. Zeker zullen er onder hen zijn, wier positie toelaat voor het goede doel jaarlijks f 35.— te missen — of velen, terwijl voor de toekomst der hunnen reeds voldoende gezorgd is, het er voor over zullen hebben, is een tweede vraag — doch er is zeker een ander deel wier finantieele positie minder

1) Onze brakke, ijzerhoudende en alcalische bodemwateren, door Dr. J. LORIÉ, *Verhandelingen van de Koninklijke Academie van Wetenschappen*, 2de Sectie, Deel VI, n°. 8, Anno 1899, op blz. 7 van den afdruk.